

Arrest

nr. 104 507 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M.C. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Aangaande de eerste verzoeker, K. S.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Via uw vriend M. kwam u een aantal maanden geleden in contact met een protestantse kerk geleid door pastor R. U raakte geboeid door het christendom en ging wekelijks naar een bijeenkomst waarbij er over het geloof gesproken werd en waar er gebeden werd. U sprak met weinig mensen over uw nieuwe geloofsovertuiging. Enkel uw vriendin en uw zus S. (O.VX) waren op de hoogte. Uw zus raakte er korte tijd later ook door geboeid en begon ook de wekelijkse bijeenkomsten

van uw geloofsgemeenschap, die in totaal uit zeven personen bestond, bij te wonen. Uiteindelijk liet u zich samen met uw zus dopen. Op zondag 7/8/1391 (Iraanse kalender; stemt overeen met 28 oktober 2012 in de Gregoriaanse kalender) waren u, uw zus en uw geloofsgenoten samen in de huiskerk toen agenten in burger binnenvielen en jullie allemaal oppakten. Jullie werden afgevoerd en onderworpen aan een korte individuele ondervraging. De dag erop werden zowel u als uw zus onder borg vrijgelaten. U vermoedde dat uw oom, die nog bij de Sepah (Korps van Revolutiewachters), gewerkt heeft, dit heeft kunnen regelen. Sindsdien verbleven jullie bij uw grootvader. De dag erop verwachtten jullie bezoek van uw vader bij uw grootvader. Toen hij niet kwam opdagen, belde uw zus de buurvrouw op. Zij wist haar te vertellen dat agenten uw vader hadden opgepakt. Enige tijd later ging uw grootvader naar uw vaders appartement. Hij merkte dat de deur was ingestampt, dat alles in het appartement overhoop was gehaald en dat uw computer in beslag was genomen. Jullie begrepen dat jullie niet langer veilig waren in Iran. Daarop regelde uw grootvader jullie illegale vlucht uit Iran. Op 20 november 2012 vroegen jullie in België asiel aan. U verklaarde niet naar Iran te kunnen terugkeren omdat u er omwille van uw bekering de doodstraf riskeert. U voegde hieraan nog toe dat uw zus ernstig psychisch ziek is en hiervoor reeds in Iran werd behandeld. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw shenasnameh (geboortboekje) en een kopie van een confidentieel document, d.d. 7/8/1391 (28 oktober 2012), uitgaande van de Algemene Militaire Politie van de Nirouye Entezami (reguliere ordediensten) gericht aan de voorzitter van de Algemene Rechtbank van Shahid Bahonar betreffende het arrestatiebevel voor S. en S. K.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in Iran naar een protestantse huiskerk ging, dat u zich ongeveer zes maanden geleden liet dopen en dat u zich tot de aanhangers van het lutheranisme rekende (CGVS, p. 5-6). Hieraan kan echter geen enkel geloof worden gehecht, gezien uw verklaringen betreffende het protestantisme geenszins overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Volgens u zijn er zeven sacramenten in uw geloof. U heeft dat onder meer vernomen via M., die u naar de protestantse huiskerk meenam. Hij sprak over de sacramenten in het bijzijn van uw andere geloofsgenoten (CGVS, p. 6-7; p. 17). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat er in het protestantisme en het lutheranisme slechts twee sacramenten zijn. Het loutere feit dat u beweerde dat uw protestantse geloofsgenoten u aanleerden dat er zeven sacramenten zouden zijn terwijl er slechts twee zijn ondermijnt reeds op fundamentele wijze uw bekering tot het protestantisme.

Dat er aan uw bekering geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw bijzonder gebrekkige kennis van de Bijbel en de christelijke feestdagen. Zo kende u noch Pasen, noch Kerstmis, noch Pinksteren. Voorts wist u niet waar Jezus is gestorven en wie er het bevel voor zijn kruisiging had gegeven. U wist evenmin wat de "verrijzenis" betekende. U kende verder noch de parabel van de barmhartige Samaritaan, noch het verhaal van de arme weduwe die een grote offergave bracht, noch het verhaal waarbij Jezus water in wijn veranderde, noch de passage in de Bijbel waarbij Jezus over het water wandelt. Uiteindelijk erkende u expliciet dat u geen enkel verhaal kende waarbij Jezus betrokken was (CGVS, p. 8-9). Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis, met name dat u eerst in Jezus moest geloven alvorens over hem te lezen (CGVS, p. 9), houdt geen steek, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat Luther, wiens leer u aanhangt (CGVS, p. 6), uitdrukkelijk de nadruk legde op de evangelische waarden, gestoeld op de Bijbel. Het evangelie is volgens Luther een schat die niet veronachtzaamd mag worden. Ook uit de verklaringen van uw zus blijkt dat zij slechts een minimale kennis van het christelijk geloof had en dat ze evenmin verhalen uit de evangelies kon vertellen. Evenmin kende ze bekende personages uit de Bijbel, zoals Paulus en Zacheüs, en christelijke feesten zoals Pinksteren (CGVS zus, p. 2-3). Dat jullie geen antwoord konden formuleren op eenvoudige geloofsvragen onder meer over de inhoud van de evangelies en dat jullie de evangelies zelfs niet eens gelezen hadden, zoals jullie erkennen (CGVS, p. 7; p. 12-13; CGVS zus, p. 3), ondergraaft dan ook wederom danig jullie beweerde bekering tot het protestantisme.

Gezien er aan jullie bekering geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er evenmin aan de door u beweerde problemen ten gevolge van uw bekering enig geloof worden gehecht. Dit wordt bijkomend bevestigd doordat u wat uw problemen betreft geen enkel bewijs neerlegde van de door uw familieleden neergelegde borg waardoor u en uw zus vrijgelaten werden en dat uw verklaringen in verband met het ontbreken van enig bewijs in dit verband zelfs tegenstrijdig zijn met de op het

Commissariaat-generaal beschikbare informatie. U verklaarde dat u persoonlijk geen document ter staving van die borg in handen heeft gekregen. Of uw familieleden in dit verband documenten hadden, wist u niet. Dit zou u aan familieleden vragen (CGVS, p. 4). U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u dergelijke bewijsstukken vooralsnog, hoewel de termijn reeds ruimschoots is verstreken, niet heeft neergelegd noch dat u een plausibele uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat wanneer de borg wordt bepaald, hiervan een soort proces-verbaal wordt opgemaakt. Dit document wordt getekend door alle partijen, i.e. de rechter, de beschuldigde en de garant die de borgsom neerlegt. Elk van de drie partijen ontvangt hiervan een kopie. Dat u van de borg geen enkel bewijs neerlegde en dat u hierover zelfs verklaringen aflegde die niet meteen met de beschikbare informatie in overeenstemming te brengen zijn, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van de door u beweerde arrestatie en daaropvolgende vrijlating in Iran. Betreffende het door u neergelegde interne politiedocument over het arrestatiebevel kan tot slot nog opgemerkt worden dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit nauwelijks achterhaald kan worden. Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u een intern en confidentieel politiedocument in handen kon krijgen. Dit gegeven op zich werpt bijkomend ernstige twijfels op betreffende de authenticiteitswaarde van dit document. Overigens dient een document, om bewijskrachtig te zijn, te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan uw asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde shenasnameh kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Aangaande de tweede verzoekster, K S.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielrelaas integraal baseert op de asielmotieven die uw broer S. K. (O.V. 7.613.618) aanhaalde. Zo verklaarde u net als uw broer dat u zich korte tijd voor uw vertrek naar België liet dopen. Samen met zes andere geloofsgenoten ging u wekelijks naar bijeenkomsten in een huiskerk. Op een dag werden jullie allemaal gearresteerd. De dag erop konden jullie op borg vrijkomen. Sindsdien verbleven u en uw broer bij uw grootvader. Daar vernamen jullie via uw vaders buurvrouw dat uw vader gearresteerd werd, dat het appartement doorzocht werd en dat uw broers computer in beslag werd genomen. Hierop besloten jullie het land te verlaten. Op 20 november 2012 vroegen jullie in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw shenasnameh (geboorteboekje) en twee Iraanse medische attesten, waarmee u uw psychische problemen wenst aan te tonen, neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw broer S. K. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“(…)”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw shenasnameh bevestigt uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. De medische documenten bevestigen uw psychische problemen, maar, gezien er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt uit niets dat er een verband zou zijn met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

De verzoekende partijen klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partijen vatten hun betoog aan met de betwisting van de gedane vaststellingen inzake de kennis van verzoekers aangehangen geloof. Zo zou er gevraagd zijn naar de sacramenten van het christelijke geloof en niet specifiek naar de sacramenten die in het protestantisme weerhouden worden. Vervolgens menen de verzoekende partijen dat de bekering uit de Iraanse context is gehaald bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoekers. De verzoekende partijen benadrukken dat verzoeker stelde dat hij in Iran de Bijbel niet in handen heeft gehad. In Iran is het zo dat, indien iemand christen wil worden, hij niet in eerste instantie de Bijbel moet kennen.

De kandidaat-bekeerling heeft een kort gesprekje met de non zodat de redenen kunnen nagegaan worden waarom iemand christen wil worden en als het gesprek positief wordt beoordeeld, dan wordt men gedoopt. Tijdens dit gesprek wordt niet gepeild naar de kennis van de evangelieverhalen, maar wel naar de waarden die een persoon uitdraagt. Verzoeker ging nog maar enkele maanden naar de bijeenkomsten en had bijgevolg nog niet de kans gekregen om op een uitgebreide manier de Bijbel te lezen. Verzoekers waren overtuigd door de waarden die het protestantisme-lutheranisme uitdragen en omwille van die reden hebben ze zich bekeerd. De grondigere kennis omtrent de Bijbel en de christelijke feestdagen zou later komen, doch dit was geen vereiste voor het zich laten dopen.

Indien de verklaringen van de eerste verzoeker er op worden nagelezen, dan blijkt duidelijk dat de *protection officer* de vele gedetailleerde verklaringen omtrent het christelijk geloof heeft genegeerd.

In de bestreden beslissing wordt veel te veel de focus gelegd op de kennis van de evangelische verhalen en de christelijke feestdagen.

De andere kennis die de verzoekers hebben naar voren gebracht werd geminimaliseerd, meer zelfs genegeerd.

Bovendien, de verzoekers waren nog maar enkele maanden in contact gekomen met het christendom en waren nog maar recent bekeerd. Het is dan ook geheel onredelijk dat van de verzoekers verwacht wordt dat zij alle evangelische verhalen reeds kennen, te meer in de kennis dat zij niet de beschikking hadden over een Bijbel en aldus zelf de evangelische verhalen niet konden lezen.

De doorleefde verklaringen van de verzoekers over de bijeenkomsten, over het doopsel, over de arrestatie, waarbij tussen de verzoekers geen enkele tegenstrijdigheid vastgesteld werd, tonen in belangrijke mate de geloofwaardigheid van de verzoekers aan.

De Raad stelt vast dat er tijdens het gehoor van verzoeker wel degelijk gevraagd werd naar de sacramenten van het protestantse geloof (gehoorverslag p. 6). Dit blijkt onder meer uit de samenlezing van de woorden '*uw geloof*' bij de vraag naar het aantal sacramenten in het geloof van verzoeker en de iets eerdere verklaring van verzoeker waarbij hij duidelijk stelde dat hij de leer van Marten Luther aanging. Ter zitting ontkent verzoeker dit niet, maar stelt hij dat hem door zijn Iraanse medegelovigen verkeerde informatie gegeven werd met betrekking tot het protestantisme-lutheranisme, namelijk dat zij stelden dat er geen twee, maar zeven sacramenten waren. De Raad meent dat dit niet overtuigt.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de bekering uit de Iraanse context werd gehaald bij de beoordeling door de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde tijdens het gehoor dat hijzelf en zijn zus, verzoekster, gedurende zeven maanden elke week naar de 'huiskerk' gingen in Iran. Het gaat dus niet op om te stellen dat er te veel nadruk gelegd werd op de kennis, en te

weinig rekening gehouden werd met de recente bekering van verzoekers. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing hoegenaamd niet blijkt dat er van verzoekers verwacht werd alle evangelische verhalen te kennen. Er werd echter gepeild naar kennis, waarbij redelijkerwijze gevraagd werd naar kennis over bekende parabels of verhalen. Er werd echter vastgesteld dat verzoekers geen enkele kennis hadden over de belangrijkste evangelische parabels. Ook enige kennis van de waarden die het protestantisme-lutheranisme uitdraagt, leidt de Raad helemaal niet af uit de verklaringen van verzoekers.

De Raad is daarnaast van oordeel dat de verzoekende partijen nergens uiteenzetten waar de commissaris-generaal de "*andere kennis*" geminimaliseerd en zelfs genegeerd zou hebben. Dat verzoekers geen kans hebben gekregen om op uitgebreide manier de Bijbel te lezen doet geen afbreuk aan het feit dat zij verklaarden kennis over hun geloof vergaard te hebben tijdens hun wekelijkse bijeenkomsten in de 'huiskerk' (gehoorverslag verzoeker p. 6).

Tot slot meent de Raad dat de verklaringen van verzoekers inzake hun bekering en geloof (met name over de bijeenkomsten, het doopsel, de arrestatie, etc.) niet doorleefd overkomen en niet overtuigen.

De Raad wijst er nog op dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De verzoekende partijen betwisten voorts de vaststellingen inzake de borg en stellen dat verzoekers niet op de hoogte zijn van het bestaan van een document dat elke partij na vrijlating onder borg ontvangt, noch dat zij zo'n document ontvangen hebben. Zij wijzen erop dat de oom van verzoekers is tussengekomen bij hun vrijlating en dat deze tussenkomst mogelijks niet geheel via het boekje is verlopen.

De Raad is van oordeel dat de argumentatie van de verzoekende partijen op dit punt niet overtuigt daar zij louter de vaststellingen van de bestreden beslissing ontkennen en een hypothese opwerpen die *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

Tot slot voeren de verzoekende partijen de niet-inoverwegingname van de psychische problemen van verzoekster aan door de commissaris-generaal bij de beoordeling van de asielaanvraag. Zij menen dat de vraag gesteld dient te worden of verzoekster wel bekwaam was om onder medicatie een gehoor af te leggen. Bovendien werd verzoekster slechts gedurende een half uur gehoord, aangezien het onmogelijk was voor haar om een volwaardig gehoor af te leggen. De verzoekende partijen werpen de stelling op of het dan wel redelijk is haar asielaanvraag op eenvoudige wijze af te wijzen door te verwijzen naar de motieven van de bestreden beslissing van haar broer, verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen medisch attest hebben neergelegd waaruit blijkt dat verzoekster medicatie dient te nemen die ervoor zou kunnen zorgen dat verzoekster moeilijkheden kan ondervinden bij het antwoorden op vragen tijdens het gehoor. De Raad stelt echter vast dat uit het gehoorverslag van verzoekster blijkt dat zij inderdaad moeilijkheden had om op geconcentreerde wijze te antwoorden op alle vragen van de *protection officer* en dat het gehoor een beperkte duur had.

Verzoekster heeft echter uitdrukkelijk verklaard dat zij zich volledig aansluit bij de verklaringen van haar broer (gehoor, p. 6).

Rekening houdend met het feit dat verzoekster naar dezelfde feiten verwijst als haar broer en zij de gelegenheid gehad heeft om bijkomende verklaringen af te leggen tijdens haar gehoor, meent de Raad dat er voldoende elementen zijn om een beslissing te nemen met betrekking tot haar asielaanvraag, verwijzend naar de elementen aangehaald door haar broer.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

De verzoekende partijen klagen de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een

zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 7 januari 2013 op het Commissariaat-generaal werden gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor waren zij in het gezelschap van een tolk die het Farsi machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS